

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 601/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Ch., D., zastúpeného advokátom JUDr. P. Ž., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6 Co 257/2012 z 26. marca 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Ch. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. júla 2013 doručená sťažnosť Ing. J. Ch., D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. Ž., D. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 257/2012 z 26. marca 2013 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení navrhovateľa domáhal v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 18 C 152/2006 určenia neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a náhrady mzdy. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 18 C 152/2006 z 5. septembra 2007 žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov konania. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 Co 309/2007 z 20. novembra 2008 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Rozsudok okresného súdu sp. zn. 18 C 152/2006 z 5. septembra 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 17 Co 309/2007 z 20. novembra 2008 nadobudol právoplatnosť 17. februára 2009.

Sťažovateľ písomným podaním z 20. februára 2009 žiadal okresný súd o povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 18 C 152/2006. Okresný súd uznesením sp. zn. 21 C 33/2009 z 25. januára 2010 návrh na obnovu konania zamietol.

Dňa 26. apríla 2011 sťažovateľ opätovne žiadal okresný súd o povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 18 C 152/2006 z dôvodu, že získal dôkaz, ktorý „*bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pretože ním nedisponoval*“. Okresný súd uznesením sp. zn. 22 C 89/2011 z 2. mája 2012 návrh na obnovu konania zamietol. Sťažovateľ 28. júla 2012 napadol uznesenie okresného súdu sp. zn. 22 C 89/2011 z 2. mája 2012 odvolaním. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 257/2012 z 26. marca 2013 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu.

Podľa názoru sťažovateľa „*vyššie uvedenými rozhodnutiami Okresného súdu Trenčín č. k. 22 C/89/2011 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co/257/2012 bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku i právo na ochranu*“.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza: „*Sťažovateľovi sa síce nakoniec podarilo obstarat' jednoznačný dôkaz o tom, že odporca rozviazaním pracovného pomeru nedodrжал ponukovú povinnosť – originál pracovnej zmluvy zomretého P. T., ktorý podľa tejto zmluvy dňa 1. 5. 2006 nastúpil na pracovné miesto u odporcu v mieste výkonu práce*

v N., avšak súdy mu znemožnili tento dôkaz vykonať zamietnutím návrhu v dvoch konaniach. Pritom v pôvodnom konaní tento dôkaz predložiť nemohol, pretože nemal o ňom žiadnu vedomosť. Ešte i v čase podania prvého návrhu na obnovu konania dňa 20. 2. 2009 tento dokument sťažovateľ k dispozícii nemal, sestra zomretého P. T. mu ho poskytla až 30. 1. 2011, keď ho našla v pozostalosti zomretého.

Právo na spravodlivý proces je základným ľudským právom, ktoré by nemalo byť potláčané prílišným formálnym výkladom právnych predpisov. Nakoniec ani s takýmto formálnym výkladom právnych predpisov upravujúcich obnovu konania sa sťažovateľ nestotožňuje. Sťažovateľ nemohol označiť dôkaz – pracovnú zmluvu pracovníka P. T. a označil miesto alebo osobu, u ktorej sa nachádza. Nemal totiž o tejto skutočnosti v prvostupňovom ani druhostupňovom konaní informáciu. Ani sestra P. T., ktorá spravovala jeho pozostalosť nemala o existencii tejto zmluvy vedomosť. Preto sa s dôvodmi zamietnutia návrhu na obnovu sťažovateľ nestotožňuje.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Ústavné právo sťažovateľa Ing. J. Ch., na spravodlivý súdny proces zakotvené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 48 odst. 2. Ústavy SR bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co/257/2012 zo dňa 26. 3. 2013 porušené.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6 Co/257/2012 zo dňa 26. 3. 2013 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 275,94 € [2 úkony právnej pomoci podľa ust. § 11 odst. 2 a ust. § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a 130,16 € + 2 x paušálna náhrada á 7,81 € podľa ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.], ktoré je porušovateľ povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv.

Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Podľa petitu sťažovateľ namieta porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a porušenie práva „na spravodlivý súdny proces zakotvené v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...“ uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 257/2012 z 26. marca 2013 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby jeho vec bola verejne prerokovaná bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť k všetkým vykonávaným dôkazom...

Z textu čl. 48 ods. 2 ústavy možno vyvodit', že garantuje dva relatívne samostatné základné práva, a to jednak základné právo na verejné prerokovanie veci a v prítomnosti dotknutej osoby vrátane práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom a základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, nešpecifikuje, ktoré z uvedených základných práv garantovaných prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy namieta, pričom jeho sťažnosť neobsahuje vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy žiadne odôvodnenie.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky

zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre (pozri napr. IV. ÚS 359/08) vyslovil, že nedostatok odôvodnenia sťažnosti má významné procesné dôsledky. Je totiž základnou povinnosťou sťažovateľa zastúpeného kvalifikovaným právnym zástupcom, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení ním označených práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Keďže sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že „ekvivalentom“ práva na spravodlivé súdne konanie, resp. spravodlivý súdny proces garantovaný prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru je základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého porušenie ale sťažovateľ, zastúpený advokátom, podľa petitu nenamieta.

2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 dohovoru

Vychádzajúc z textu čl. 6 dohovoru, možno formulovať záver, že právo na spravodlivý proces, resp. právo na spravodlivé súdne konanie je garantované prostredníctvom čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 257/2012 z 26. marca 2013, ktorým krajský súd ako odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 22 C 89/2011 z 2. mája 2012, ktorým súd prvého stupňa zamietol jeho návrh na obnovu konania vedeného týmto súdom pod sp. zn. 18 C 152/2006. Z uvedeného vyplýva, že namietané uznesenie krajského súdu bolo vydané v konaní o povolenie obnovy konania iniciovaného na základe mimoriadneho opravného prostriedku – návrhu na obnovu konania (§ 228 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku).

V súvislosti s posudzovaním tejto časti sťažnosti ústavný poukazuje na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože ide o rozhodnutia, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Článok 6 ods. 1 dohovoru neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [bližšie pozri Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 369 – 370; (m. m. IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 403/09, IV. ÚS 510/2011)].

Za daných okolností ústavný súd, rešpektujúc judikatúru ESLP, konštatoval, že namietaným uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto v tejto časti sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013